

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 225/2018-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. júna 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Dušanom Daňovým, Námestie Martina Benku 15, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv a slobôd, konkrétne práva na súdnu ochranu a práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde uznesením Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 16 Cb 159/2017 zo 4. mája 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. mája 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Dušanom Daňovým, Námestie Martina Benku 15, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv a slobôd, konkrétne práva na súdnu ochranu a práva domáhať sa zákonom ustanoveným

postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde uznesením Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 16 Cb 159/2017 zo 4. mája 2018 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva:

«... dňa 1.12. 2017 som na Okresný súd v Dunajskej Strede podal návrh na vydanie platobného rozkazu ako splnomocnený zástupca môjho mandanta [REDACTED]... proti žalovanému [REDACTED]... o zaplatenie sumy 2 403,60 EUR ku ktorému návrhu som pripojil všetky potrebné doklady... a plnú moc udelenú mi na zastupovanie, kde ako neskôr som zistil až po upozornení sudcom na pojednávaní dňa 4. 5. 2018, že tu absentuje môj podpis a pečiatka, hoci plná moc mi udelené mojím mandantom bola riadne ním podpísaná... Paradoxné na veci je to, že toto moje pochybenie si nevšimol ani konajúci súd, ktorý mi zaslal výzvu zo dňa 5.12. 2017 na zaplatenie súdneho poplatku... sudca [REDACTED] [REDACTED] vydal dňa 24.1. 2018 platobný rozkaz, kde konal vo veci s p. [REDACTED] a so mnou, hoci som nemal riadne plnomocenstvo... konajúci sudca vo veci... platobný rozkaz uznesením dňa 20.3. 2018 zrušil a nariadil vo veci pojednávanie. Teda ten istý sudca [REDACTED], ktorý mi uložil poriadkovú pokutu vydal dňa 20.3. 2018 uznesenie 16Cb 159/2017 OS D. Streda kde zrušil platobný rozkaz a uložil advokátovi [REDACTED] [REDACTED], aby sa k odporu podanému žalovaným vyjadril. Konajúci sudca teda vydal 2 rozhodnutia /platobný rozkaz a jeho zrušenie/, kde žalobca podľa neho nebol riadne zastúpený a konal so žalobcom a jeho advokátom... konajúci sudca pojednávanie vytýčil, ale nevyzval advokáta, aby predložil riadne plnomocenstvo, čo urobiť mal. jednoznačne z toho vyplýva, že konajúci sudca toto obišiel bez povšimnutia a buď konal ako nepripravený alebo to bol zámer z jeho strany... 4. 5. 2018 som sa dostavil riadne na pojednávanie na OS D. Streda, žalobca ani žalovaný sa nedostavili... Sudca... otvoril pojednávanie. Otvoril teda pojednávanie vo veci, napriek tomu, že z mojej strany bolo predložené plnomocenstvo, ktoré trpelo vadami. Predniesol som návrh a žiadal som sudcu o rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie... Zrazu sudca potom ako zrejme uvažoval že rozhodne rozsudkom pre zmeškanie spýtal sa ma, z čoho vyplýva, že ja zastupujem žalobcu. Ja som bol prekvapený a uviedol som, že predsa na základe udeleného mi plnomocenstva. Na to mi konajúci sudca podal splnomocnenie, ktoré bolo riadne podpísané mojím mandantom a ja som zistil, že na

plnomocenstve absentuje môj podpis a pečiatka. Konal som úplne automaticky, ospravedlnil som sa konajúcemu sudcovi za formálne pochybenie a opomenutie dať pečiatku a podpis na plnomocenstve slovom prepáčte a dal som na splnomocnenie moju pečiatku a podpis. Nato sudca mi povedal, prečo som dával na splnomocnenie pečiatku a podpis a povedal mi, aby som to tam nedával. Odpovedal som, že už sa stalo... Konajúci sudca však bez toho, že by so mnou o tomto diskutoval, alebo našiel iné riešenie, v mojom domnení, že ide rozhodovať, poslal ma von z pojednávacej miestnosti, kde som čakal asi 20 minút, čo mi bolo čudné a následne mi uložil pokutu, že vraj som neuposlúchol jeho príkaz a opatril som splnomocnenie mojim podpisom a pečiatkou až na pojednávaní dňa 4. 5. 2018...

Uznesenie 16Cb 159/2017 zo dňa 4. 5. 2018 /uloženie mi poriadkovej pokuty/ je Rozhodnutím sudcu [REDAKOVANÉ], ktorým mohol zneužiť právomoc verejného činiteľa. Ak podľa jeho úvah nezastupujem p. [REDAKOVANÉ] nemohol ma označiť v záhlaví rozhodnutia za jeho zástupcu a nemohol mi ani uložiť poriadkovú pokutu ako jeho zástupcovi... Pravdou je iba to, že súd až na pojednávaní /nie však po vyvolaní veci/ ale až po otvorení pojednávania zistil, že absentuje riadne plnomocenstvo. Vyplýva to jednoznačne zo zápisnice z pojednávania. Až do tejto chvíle, teda až do otvorenia pojednávania konajúci sudca nemal vedomosť o vade plnomocenstva, teda buď konal tak, že bol absolútne nepripravený na pojednávanie, alebo si jednoducho vadu plnomocenstva nevšimol ako ja /ľudské zlyhanie/... V bode 2 odôvodnenia uznesenia súdu o uložení poriadkovej pokuty konajúci sudca píše, že „tento po nahliadnutí do spisu vyhlásil, že nedostatok možno odstrániť“ a „očakávanie súdu že bude nasledovať predloženie riadneho plnomocenstva sa však nenaplnilo“. V prvom rade, pre sudcu nie som žiaden „tento“, ak ja som „tento! tak on je „tamten“. Sme si absolútne rovní, sudca je sudcom, advokát je advokátom, obaja máme vysokoškolské právnické vzdelanie a bude platiť „rovný s rovným“ a nie „rovný s rovnejším“. V druhom rade, sudca nemohol v žiadnom prípade odo mňa očakávať, že predložím riadne plnomocenstvo, veď so mnou riadne konal a predtým 2x vydal rozhodnutie, kde mu plnomocenstvo založené v spise nevadilo. Začalo mu vadiť až po otvorení pojednávania. Mňa konajúci sudca vôbec neupozorňoval že počkať, jednoducho to nestihol a začal niečo vykrikovať až potom, ako som podpísané plnomocenstvo vrátil. Ako a na čo som mal potom čakať.

V bode 4. Odôvodnenia rozhodnutia sa ma sudca snaží zosmiešňovať a znevažovať ma ako advokáta. Robí tu zo mňa doslova bezprizorného človeka, ktorý nie je schopný pochopiť jednoduché veci. K tomuto iba poznamenávam, že konajúceho sudcu budem žalovať na ochranu osobnosti ak sa preukáže /o čom nepochybujem/, že jeho rozhodnutie o uložení pokuty je nezákonné.

K bodu 5 odôvodnenia uznesenia o uložení pokuty uvádzam, že pokuta je nedôvodná, žiadny príkaz od sudcu som nedostal, ani som ho nepotreboval a teda nič som nemohol porušiť. K bodu 6 uvádzam, že nič som neporušil. V bode 7 sú právne konštrukcie sudcu, ku ktorým sa nebudem vyjadrovať, pričom iba poznamenávam, že žiadne predpisy advokátskej komory som neporušil... V tomto štáte bol žiaľ prijatý Civilný sporový poriadok, kde je stanovené, že proti uzneseniu súdu o uložení poriadkovej pokuty nie je prípustné odvolanie. Ja osobne zastávam právny názor, že v každom demokratickom štáte je neprípustné, aby takéto rozhodnutie súdu nebolo možné kontrolovať, čo sa týka jeho formálnej správnosti a zákonnosti odvolacím orgánom. Ak je to tak v našom právnom poriadku potom platí možnosť zneužívania svojho postavenia a práva a nemožnosť proti neprávosti sa brániť. Platiť pokutu, cítiac že bezdôvodne uloženú človeku iným človekom /sudcom/ bez možnosti použiť riadny opravný prostriedok je niečo neuveriteľné. Prajem preto tým, čo takéto ustanovenie zákona navrhli a prijali aby sa im stalo niečo obdobné ako mne.»

V závere sťažnosti sťažovateľ uviedol:

„... žiadam aby ústavný súd začal konať o mojej ústavnej sťažnosti z dôvodu, že konaním sudcu [REDAKOVANÉ] boli porušené moje základné práva a slobody, konkrétne právo na súdnu ochranu /právo každého domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Žiadam, aby Ústavný súd SR vyslovil, že sťažnosťou napádané uznesenie 16Cb 159/2017 OS D. Streda zo dňa 4.5. 2018 je nezákonné, že ním bol porušený zákon a žiadam toto uznesenie zrušiť.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní

ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záveroch všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd tiež konštatuje, že všeobecný súd je povinný organizovať procesný postup v súdnom konaní tak, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie, a zodpovedá za adekvátne a účelné využitie procesných prostriedkov, ktoré mu zákon na tento účel zveruje, vrátane poriadkových opatrení.

Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je prehodnocovať správnosť poriadkového opatrenia (procesného rozhodnutia) všeobecného súdu, a to ani v prípade, ak by s takým rozhodnutím nesúhlasil. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takýchto prípadoch prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré môžu mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv a slobôd, alebo tiež v prípadoch absencie primeraného zdôvodnenia tohto rozhodnutia všeobecným súdom (napr. III. ÚS 152/2017).

V súvislosti s namietaným porušením označených základných práv sťažovateľa považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že vec, v súvislosti s ktorou sa sťažovateľ uchádza o ústavnú ochranu, sa týka jeho povinnosti zaplatiť sumu 250 € z titulu poriadkovej pokuty, ktorá mu bola uložená ako advokátovi zastupujúcemu žalovanú okresným súdom v konaní o zaplatenie 2 403,60 € s prísl. z dôvodu, že nerešpektoval príkaz súdu nedoplniť do splnomocnenia na zastupovanie, ktoré bolo založené v súdnom spise, žiadne údaje.

Súčasťou ustálenej judikatúry ústavného súdu je právny názor, že ak Civilný sporový poriadok prostredníctvom § 422 vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, bolo by proti logike pripustiť, aby prieskum rozhodnutí týkajúci sa bagateľných vecí mohol byť predmetom prieskumu ústavným súdom (m. m. IV. ÚS 431/2012, IV. ÚS 94/2014, I. ÚS 134/2016, III. ÚS 25/2016, III. ÚS 746/2016). Aj preto ústavný súd v prípadoch, keď sťažnosť smeruje proti orgánu verejnej moci, v ktorom ide zjavne o bagateľnú sumu, poskytuje ústavnoprávnu ochranu sťažovateľovi len v celkom výnimočných prípadoch, ak sťažnosť signalizuje, že došlo k zásahu do základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu, resp. intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011, IV. ÚS 717/2013). Vo veci sťažovateľa o takýto výnimočný prípad podľa názoru ústavného súdu zjavne nejde.

Vychádzajúc zo skutočnosti, že sťažovateľ sa sťažnosťou domáha ústavnej ochrany v spore o sume, ktorá je zjavne bagateľná, ktorá sa netýka rozhodnutia vo veci samej, ale iba poriadkového opatrenia (obdobne I. ÚS 157/08, I. ÚS 560/2015, III. ÚS 481/2015),

ústavný súd na základe dosiaľ uvedeného pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že vo veci sťažovateľa nie sú podľa jeho doterajšej judikatúry splnené podmienky na poskytnutie súdnej ochrany, a preto sťažnosť, ktorou napáda porušenie v záhlaví označených základných práv a slobôd napadnutým uznesením okresného súdu, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2018